

Слабак

Пачаўся ўрок. Дзеці чытаюць тэкст. Іван аказвае ўвагу Марыйцы. Настаўніца дае заўвагі Івану, але ён, чырвоны, працягвае глядзець на дзяўчыну. Марыя не звяртае на яго ўвагі, схілілася над сшыткам. У канцы ўрока – запіска Івану: “Дзякуй за чырвоныя гваздзікі, якія падарыў мне на дзень нараджэння. Але ты не хлопец маёй мары. Мне падабаюцца героі, мужныя і дужыя. Ты ж слабак...”.

Ён быў нізкі, слабы. Усю зіму хварэў. Настаўнік матэматыкі сказаў аднойчы: “Ты слабак!”. Так і прычапілася гэтая мянушка. Адразу злаваўся, потым прывык. Гэта не самае горшае. Да ўсяго прывыкаюць і з усім звыкаюцца. “Вось вырасту...”.

Дарога дадому са школы праходзіла праз лес. Сёмы год адзін і той жа краявід. Іван ведаў кожную дробязь ляснога жыцця. Але сёння пайшоў праз узлесак, так крыху бліжэй. Пакуль што ў лесе ціха, толькі зрэдку пераклікаюцца дробныя птушкі. Ішоў Іван, задумаўся. І раптам як скокне маладая казуля з-пад ног амаль. Ледзь партфель не зваліўся з пляча ад нечаканасці. Іван спыніўся як укопаны. Відаць, спала прыгажуня, бо трава пад кустом прымятая.

Успомнілася хлопцу, як тата, ляснічы, казаў, што казулі вельмі цікаўныя. Калі хто напалохае, то абавязкова вернуцца паглядзець. “Дай, – думае Іван, – праверу. Можа, пашчасціць на яе палюбавацца”.

“Але што гэта?”. Раптоўна пачуўся пах дыму. Рэзнула думка: “Гарыць лес!”. Ногі сталі цяжкія. Навокал нікога не было. “Што рабіць?”. Ён прабег метраў дваццаць, як убачыў: на ўзлеску гарэла сухая трава, а вакол яе загарэўся лес, утвараючы вогненнае кола, у якім, як непрытомная, кідалася казуля. Іван крычаў, клікаў на дапамогу, разам з крыкам у рот лез дым, едка ўрываўся ў грудзі.

Іван кінуўся ўбок, знайшоў тоўсты бярозавы сук і пачаў тушыць агонь. Стараўся не дыхаць. Пачуў, як затрашчэла ззаду. Зразумеў: адыходу няма. Праз секунду ўбачыў, як бягуць людзі.

...Чысценькая палата рэзала вочы. Адчуў нешта непрыемнае на твары. Зразумеў Іван усё тады, калі падышла медсястра: кіслародная маска. Адразу ўсё ўспомніў. Хацеў адкрыць рот, але не атрымалася. Сястра сама спыталася і адказала: “Жывая казуля, і лес паспелі патушыць. Дзякуй богу, што ўсё так атрымалася”.

Раніцай, абыходзячы палаты, доктар паклаў сваю далонь на галаву Івана і сказаў: “Дзякуй, сыноч!”.

У палаце нікога не было. Іван ляжаў і глядзеў у акно. Нечакана на калідоры пачуў шмат крокаў. І праз хвіліну перад ім стаялі ўсе аднакласнікі. Спераду – Марыйка, а ў руках – чырвоныя гваздзікі.

На лінейцы ў канцы года было, як заўсёды, урачыста. Сярод ганаровых гасцей стаяў вусаты дзядзька ў форме супрацоўніка МНС. Медаль “За адвагу на пажары” так прыгожа глядзеўся на худых грудзях Слабака!

Эвейшыс Ілона Міхайлаўна,
вучаніца VII класа ДУА «Сярэдняя школа № 1 г. Ашмяны
імя М. М. Гружэўскага»